

Сергій КИСЛИЦЯ: «РОСІЯ НЕ ЗУПИНИТЬСЯ НІ ПЕРЕД ЧИМ У СВОЄМУ ВТОРГНЕННІ В УКРАЇНУ»

Виступ постійного представника України при ООН
на засіданні Ради безпеки Організації Об'єднаних Націй

Пане голово, шановні члени Ради безпеки!

Я також визнаю присутність тут представника путінського режиму на місці постійного члена РБ – Радянського Союзу. Він знову використовує це місце, щоб перекласти відповідальність за війну на всіх, окрім росії.

У цій залі я вже не раз привертая увагу до **широко використовуваної російської тактики агресивної мімікрії, коли хижак отримує перевагу, видаючи себе за жертву.**

Подібна ситуація відбувається з гвалтівником і жертвою, коли останню звинувачують у тому, що вона «спровокувала» гвалтівника на вчинення ним злочину.

Посланець путіна наслідує приклад свого боса, міністра Лаврова, який вдається до такої самої тактики, коли стверджує, що росія не вторгалася в Україну і що їхня «військова операція» була оголошена тому, що російська федерація «абсолютно не мала іншого способу пояснити Заходу, що втягнення України в НАТО було злочинним діянням».

Яке визнання! Тепер під протокол.

Агресивна мімікрія є звичайною захисною тактикою для злочинців. Марно – і посланець путіна це колись зрозуміє, коли посяде інше місце – на лаві підсудних майбутнього трибуналу для російських військових злочинців.

Пане голово, я хотів би подякувати учасникам брифінгу за їхні змістовні презентації. Надана нам інформація знову довела, що немає іншого виходу для припинення цієї війни, окрім як притягнення агресора до відповідальності. Як притягли нацистів до відповідальності у Нюрнберзі. Матеріали Нюрнберзького процесу містять докладне дослідження генези нацизму та його смертельної природи.

Я вірю, що майбутні судові процеси так само дадуть нам настільки ж вичерпні відповіді на питання, як росія перетворилася на агресивний і нелюдський режим.

Але дозвольте мені нагадати вам деякі важливі віхи.

Нав'язливе бажання російського керівництва та його армійських генералів вбивати й руйнувати не прийшло з нізвідки.

З 1990-х років російські політики та ЗМІ консолідували свою вогнепальну риторику та мову ненависті, приправлену імперськими настроями. Перефразовуючи Беніто Муссоліні, «преса росії вільна, вільніша, ніж преса будь-якої іншої країни, стільки, скільки вона підтримує режим».

Основні цілі час від часу можуть змінюватися. Однак у центрі їхньої уваги завжди перебували демократичні країни та майже всі сусідні. І за Муссоліні, і за Путіна. Обидва диктатори сподівалися, що врешті-решт їхня ідеологія розповсюдиться далеко за межі Європи і вдарить по Америці.

На жаль, світ не помітив цю небезпечну тенденцію, яка могла лише захопити Росію до консолідації її агресивної пропаганди.

Більше того, Кремль протягом 30 років отримав стільки доказів фактичної апатії світу до порушень, які вчиняла росія, а згодом і до її безкарності, що розгортання нею повноцінної війни було лише питанням часу.

Подія, що сталася в цій залі в грудні 1991 року, спровокувала послідовність трагічних подій.

Уявіть собі, в останній день перед Різдвом голова Ради безпеки, радянський посол Воронцов закриває засідання

Ради. Наступне засідання Ради відкриває та сама людина – і, о, чудо! – як представник іншої країни – російської федерації. Країни, яка на той момент була відсутньою в Статуті ООН і взагалі у списку країн-членів ООН.

У Раді безпеки не було голосування з цього приводу.

На Генеральній асамблеї голосування не було.

Не було офіційного рішення жодного органу, і не через різдвяні канікули.

Президент Єльцин лише повідомив ООН про своє рішення, і хтось прийняв це рішення до виконання без публічного обговорення і без голосування.

А послу Воронцову вдалося переконати генсека прийняти під уявкою його вірчі грамоти як представника росії.

У грудні 1994 року росія розпочала війну в Чечні.

Місто Грозний було зрівняне з землею, як сьогодні багато українських міст, і не без участі кадировських головорізів. Кількість втрат серед мирного населення в Чечні сягала десятків тисяч, до 80-100 тисяч, за словами тодішнього секретаря РНБ росії Лебеда.

А що сталося у відповідь на її жорстокість і варварство в Чечні? росія отримала запрошення до Ради Європи й стала членом Ради Європи після короткої паузи, яка рятувала обличчя в того, що було задумано як опора, якщо не храм, прав людини.

Рішення запросити росію було ухвалене в деяких європейських столицях політиками, які вважали, що потреба у взаємодії з недемократичною росією переважає потребу дотримуватися міжнародного права та стандартів прав людини і, я б наважився сказати, зберігати порядність.

Якщо у 1991 році росія увійшла в одну Раду за бажанням свого президента, то через п'ять років інша Рада запросила просякнутий кров'ю російський режим приєднатися до її клубу.

Але приготуйтеся! Це ще не все!

Неначе з метою приниження Гельсінського заключного акту, міністри Ради Європи на своїй зустрічі у фінській столиці в 2019 році вирішили повернути росію до Парламентської асамблеї Ради Європи.

Годинник цокав, неминуче повномасштабне вторгнення було все ближче і ближче, але основним прагненням всіх було умиротворення.

Два десятиліття тому, у 1999 році, на Стамбульському саміті ОБСЄ, росія взяла на себе зобов'язання вивести свої війська з Молдови та Грузії. Як завжди, російські зобов'язання виявилися пустопорожніми обіцянками.

Через 23 роки після того саміту російські війська все ще дислокуються у Придністров'ї, Молдова, і використовуються тепер як додатковий тиск на Збройні сили України на півдні моєї країни.

Світ також адекватно не відреагував на російську агресію проти Грузії у 2008 році. Тоді це не був час різдвяних свят, просто Європа пішла в серпні на літні канікули, і коли чиновники повернулися до своїх офісів, у тому числі в ОБСЄ, для багатьох вже настала «нова реальність», і вони продовжили займатися своїми справами.

Шість років по тому спроба анексії Криму та конфлікт на Донбасі стали логічним розвитком російських стратегій, спрямованих на підірив міжнародного права та правопорядку.

Ці події вкотре не стали поворотним моментом у відносинах світу з росією. Так само, як і військові злочини росії у Сирії.

Нагомість світ, сп'янілий ілюзією «бізнесу як завжди», і далі вірив, що найефективніший спосіб повернути росію до нормального стану – це її самозаспокоєння, в той час, як міністр Лавров буквально сміявся в обличчя своїй західній колезі у Женеві над кнопкою «перезавантаження», помилково названою «перезавантаженням». Менш ніж через рік після того, як росія вторглася в Грузію.

«Північний потік – II» заслуговує на окремий розділ у цій сазі про газозалежне зближення з кремлівським диктатором.

Шановні колеги, такий розвиток подій неминуче привів росію до її нинішнього стану – агресивної фашистської держави без обмежень її злочинної поведінки.

Цю тему вже дослідили багато вчених, зокрема Тімоті Снайдер, відомий історик та професор Єльського університету, який нещодавно описав **критерії фашизму, котрим відповідає сьогодення Росія**:

Вона сповідує культ єдиного лідера.

Вона сповідує культ мертвих, створений на основі Другої світової війни.

Вона також культивує міф про минулий золотий вік імперської величі, яка має бути відновлена шляхом війни «зцілювального насильства» – вбивчою війною проти України.

Фашистська естетика легко простежується в пропаганді символу «Z», в організації масових мітингів на підтримку війни, у консолідації пропаганди війни та розпалюванні ненависті до України та українців.

Розкрадання українських ресурсів із окупованих територій та спроби анексії цих територій свідчать про те, що імперське та неокolonіальне мислення є провідним принципом політики Кремля на міжнародній арені.

Нас не повинна ввести в оману російська антифашистська та антинацистська риторика. Це просто ще один вияв агресивної мімікрії, що пішла далі, позначаючи українців «неонацистами», яких треба дегуманізувати, зробити легітимною мішенню для російських солдатів.

Путін хоче більше територій, порівнюючи себе з російським царем 18 століття Петром.

«Нам випала доля повертати,» – сказав він про нові незалежні країни, претендуючи на «базові цінності», які «складають основу (російського) існування».

Хочу запитати: чи зупиниться режим, який проголошує своїми «основними цінностями» імперські амбіції трьохсотлітньої давності?

Ототожнюючи себе з російським царем, Путін не лише ставить під сумнів свій психічний стан. Диктатор публічно говорить про свою рішучість діяти і поводитися, як правитель 18 століття.

А ми читаємо йому проповіді з цитатами зі Статуту ООН? Серйозно?

Пане голову, коли Україна стікає кров'ю, відстоюючи саме своє право на існування, немає місця для дилеми умиротворення та відповідальності.

Вибір на користь умиротворення поставив би нас на порозі найтемніших часів.

росія не зупиниться ні перед чим у своєму вторгненні в Україну, вона використовуватиме будь-яку паузу, щоб зробити нещодавно окуповані території своїми опорними пунктами й зібрати більше гарматного м'яса для відновлення нападу на Україну.

Я вважаю абсурдним те, що деякі політики закликають Україну розглянути пропозиції щодо поступок Москві від людини, яка радила пів століття тому своєму президентові таке: «Якщо вони саджатимуть євреїв у газові камери в Радянському Союзі, то це не стосується Америки».

Сьогодні деякі «експерти» цієї ж школи вважають, що вбивство московським диктатором десятків тисяч українців не є приводом для занепокоєння.

Мистецтво «Дипломатії», хіба не так? Чи мистецтво «підбурювання»?

Сім'я цього чоловіка буквально втекла від фашизму, нацизму і, мабуть, газових камер у Європі, куди ось-ось мав вторгнутися Гітлер, а тепер він штовхає нас на те, щоб ми погодилися бути задушеними путлером; і хтось сміє радити нам його слухати?

Не дивно, що сьогоднішній огляд у лондонській The Guardian про ще один бестселер від «приголомшливого брехуна з чудовою пам'яттю» (Крістофер Гітченс, цитований у The Guardian 21 червня 2022 року) закінчується нагадуванням, що «для своїх критиків він назавжди залишиться тією людиною, яка сказала чилійському диктатору Аугусто Піночету, що симпатизує тому, що той намагається зробити». Справді, шкода, що він не включив есе про це жорстоке «Лідерство».

Буквально тиждень тому путін заявив, що колишній Радянський Союз був історичною росією. Що далі? Чи буде прохання путінського посланця знову поміняти таблички в цій залі? Цього разу з «російської федерації» на «Радянський Союз».

Зрештою, це цілком відповідатиме Статуту ООН, оскільки на його сторінках ще йдеться саме про Радянський Союз, чи не так?

Шановні колеги, **хижаки нападають на тих, хто є або здається слабкішим за них, і після таких нападів у них може розвинути відчуття смаку до людської крові, й вони стають серійними вбивцями-людоджерами.**

Перехід Росії до агресивного фашистського режиму вже підтверджений її нездатністю утриматися від нападу на тих, кого вона вважає «слабкою здобиччю». **Ми всі повинні це зупинити – чим швидше, тим краще.**

Україна перебуває зараз на передовій, вона має необхідну волю свого керівництва, рішучість і хоробрість своєї армії та народу, а також безпрецедентну міжнародну солідарність.

Якщо ми дозволимо путіну чи його наступнику на кремлівському троні відростити свої відрубані пазурі, заюшені кров'ю українців, наступна війна неминуча, і цивілізований світ заплатить утричі більше, ніж сьогодні.

Давайте покінчимо з російським фашизмом зараз!

Дякую вам.

23 червня 2022 року